

környezettel való relációjában mint *szuperjektum*¹⁷ őrizheti meg és alakíthatja önnön leendő szubjektivitását.

Az egymással is ökológiai módon elrendeződő írások nemcsak az irodalom, a filozófia és a művészet elvont gondolkodási horizontjain jelölik ki a figyelem tereit, de eltérő diszciplináris (művészetelméleti, irodalomelméleti, kognitív narratológiai, pszichológiai, kognitív idegtudományi stb.) keretek és nem mellékesen társadalmi diszkurzusok mentén praxisként nyúlnak a figyelemhez, amely performatív hiperfogalomként újraalapozza a tudat, a tapasztalat, az észlelés, az elme és a test fogalmait, azaz dinamizálja e sajátos ökológia elrendeződés minden egyes résztvevőjét. A tematikus blokkban olvasható szöveg-, kép- és viláértelmezések elgondolkodtató utakat járnak be, különleges tájakat fedeznek fel az érzékelés, az értelmezés, az olvasás és a játék horizontjain. A figyelmeink természetét feltáró írások éppen e gesztus révén nem csupán valorizálják az interpretáció kultúráját (szemben az információs társadalom által privilegizált tudás-gazdaság mindenhatóságával), de gondolkodásra invitálnak a humaniórák legsürgetőbb kérdéseiről – mire jó az irodalom, mire való a művészet, miért olvasunk és hogyan, mi történik akkor, amikor olvasunk? Mire figyelünk éppen most...

¹⁷ Alfred North Whitehead, *Folyamat és valóság*, ford. Főrizz László és Karsai Gábor, Typotex Kiadó, Budapest, 2001 [1929].